

Miran Jarc:

Nočna vizija.

Ob štiriindvajseti uri so po stenah in stropu brizgnili refleksi —
goreči jeziki
dirjajočih avtomobilov, mojih razvratnih misli kriki,
ki jih je spremljalo brezmejno drdranje, šumenje,
mojega miselnega induktorja žgoče brnenje . . .
Videl sem še, da me je zalila noč,
iskajoče oči so obupno zastrmele.
Moja bolest je zavpila skozi temó
kot dvoje sklenjenih rok
o Bog!

Tedaj sem začul skoz gosto mrakovje vrisk v daljave drvečega vlaka
in sem vztrepetal:

Kaj ni ta grobna temá le predor,
ki skozenj moje duše brzovlak vihra
ob divji godbi: od sten bobni,
iz stroja žari,
zategli žvižgi ko meči lomeči temo
se bliskajo in vriskajo . . .

Pod drvečim kolesjem sika, ječi,
ko da se koles opletajo kače
prežeče v teminah — obupni sni,
a tudi prek njih vihra brzovlak
in vse je divja simfonija,
vse zgrinja se, zginja v gosti mrak.

A vlak še besneje prebada temó
 iz stroja se misli dimi vijo,
 v gorečih oblakih se vlegajo
 na vozove, zidove prepregajo,
 omotno refleksi begajo
 po obokih.

V divjih skokih
 ko ranjen konj se vzganja stroj,
 grivo misli mu trga vihar,
 ves ovit v dušech je par;
 vzdrhtevo ko pod težkimi biči . . .

Vlak drvi, besni, grmi
 kot človek, ki se iz duše mu trgajo kriči
 ob nočni uri gorja brez dna
 na njegovi divni poti tja,
 kjer se zemlja preliva v nebo. —

Obloki predora so zablesteli v srebrnini,
 prepregli so jih svileni pajčolani
 ko božajoča melodija
 mehko zveneče mesečine v obupno brnenje, bobnenje koles.

Nad menoj je bilo razpeto mirno brezbrežno nebo
 zvezdâ
 pojočih visoke pesmi utelešenih slutenj . . .
 zdelo se mi je, da še pljuska za mano šumenje predora
 bežečega v daljave.

*Talent je tui - talent
 A Prešerna, prija
 Prešerna ni!
 Tema je, tema ~ pred
 Prešerna ni -
 okrog, por. 91*